

Jytte. Asmus Hagen saae det og tav et Øjeblik. Men han var netop kommen her for med Varsomhed at forberede hende paa, hvad hun dog snart vilde faa tudet i Ørene af andre. Han fortsatte derfor:

»Det er trist nok at tænke paa; og man vil rimeligvis komme til at høre Folk udlægge og forklare Begivenheden paa den sædvanlige overfladiske Maade. Sagen er naturligvis den, at der altid har været et sygt Punkt i Dihmers Hjerne, en Rugeplet for den Forrykthed, som i de senere Aar mere og mere har udviklet sig hos ham.«

Sytraaden løb stadig rundt mellem Jyttes Fingre.

»Tænker du ikke paa at tage derover?« spurgte hun uden at have hørt, hvad han sagde. »Det skulde du gøre Asmus!«

Professoren rystede paa Hovedet.

»Det vilde ikke nytte noget. Det er for sent. Maaske kunde han endnu en Gang komme paa Benene; men det vilde i hvert Fald kun blive en Opblussen som Lysepraasens, før den slukkes. Jeg tvivler ogsaa stærkt om, at jeg vilde være velkommen. Det er jo bleven en Slags religiøs Ide hos ham, at man skal give sig hen til sin Skæbne med Inderlighed, hvor ond den saa er. Knytte sig til den »som en Brud til sin Brudgom« — det Udtryk mindes jeg, han brugte ved vor sidste Samtale.